

[Bernhard Baunsgaard]

Det var fru Marianne Bentsen-Pedersen, der ikke rigtig havde forstået, hvad jeg sagde om den aktuelle situation. Jeg skal gerne gentage. Det kan ikke vente. Vi har ikke tid til at færdigbehandle dette lovforslag før ud nævnelser af det første hold konsulenter. Det bør ske hurtigt.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil gerne starte med at takke en del ordførere – det er svært at afgøre præcis hvor mange – for den modtagelse, lovforslaget har fået.

Jeg vil begynde med nogle kommentarer til ordførerne. Hr. Ole Espersen sagde, at ministeren har ikke ønsket at afvise indstillingen. Nej, det har ministeren ikke, for ministeren har fundet det mest heldigt, hvis man i samarbejde med bestyrelsen kunne finde frem til nogle flere indstillinger. Jeg er stadig væk ikke i tvivl om, at kulturministeren ifølge loven både på et tidligere tidspunkt kunne have ansat og i dag kan ansætte ud af de 170 ansøgere, men jeg har bare hele tiden fundet, at det var en bedre fremgangsmåde at bede bestyrelsen om at komme med flere råd og give mig nogle flere navne. Det er baggrunden for, at jeg ikke har ønsket at afvise indstillingen.

Af samme grund – det er et svar til fru Marianne Bentsen-Pedersen – har jeg heller ikke ønsket at begynde at give de enkelte ansøgere og de enkelte indstillede personer karakter. Jeg har ikke afvist den indstilling, der lå. Det er da højst sandsynligt, at der er nogle af de mennesker, der kan bruges. Jeg vil gerne have lov til at afvente flere navne, før jeg tager stilling til, hvem der skal ansættes. Men det betyder da ikke, at man på forhånd har sagt: der er ingen af dem, der duer, de er ikke sagligt kvalificeret eller noget som helst i den retning. Det sagde jeg i øvrigt også i kulturudvalget.

Jeg synes, hr. Ole Espersens indlæg efterlader et spørgsmål. Det er rigtigt, at der var mange partier bag filmloven, men vi kan vel godt blive enige om, at socialdemokratiet var hovedansvarlig, da man havde regeringsmagten. Jeg vil gerne spørge hr. Ole Espersen: med hvilken begrundelse ændrede man loven på det punkt, at man satte ministeren ind? Hvis man bare ville have ministeren ind, som hr. Ole Espersen siger det, for alene at påse,

at loven var overholdt, og at de betingelser, der nu står om ansættelser, var overholdt, ja men hvorfor gjorde man det så på den måde? Hvorfor skrev man så ikke i bemærkningerne, at ministeren skulle følge indstillingen, dog således at lovmæssige uregelmæssigheder eller et eller andet kunne hindre, at ministeren fulgte indstillingen? Det er jo det, der er lovkontorets argumentation i dette spørgsmål, at hvis man i en lov vil tvinge en minister til at følge en indstilling fra et eller andet rådgivende organ, så skal det stå udtrykkeligt i loven, ellers er ministeren ikke bundet.

Flere ordførere har været inde på dette med at politisere. Hvem i alverden kan sige noget om det? Skulle jeg så gå ud og beskyldte bestyrelsen for at politisere? Jeg går ud fra, at bestyrelsen tager saglige hensyn, og jeg kan i hvert fald garantere ordførerne for, at kulturministeren agter også at tage saglige hensyn. Kulturministeren agter ikke at politisere mere, end der bliver politiseret i bestyrelsen – og det vil sige, at så bliver der ikke politiseret.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen var inde på spørgsmålet om, hvorvidt nu disse programredaktører, i kraft af at de er blevet udnævnt af ministeren, blev knyttet til ministerens holdninger, med andre ord skulle sidde og give penge til nogle af de film, ministeren godt kunne lide. Den er for langt ude.

Jeg vil gerne tage et svar til hr. Poulsgaard ind i denne forbindelse. Hr. Poulsgaard sagde, at ministeren skal have det fulde ansvar. Må jeg have lov at sige: ellers tak. Ellers mange tak. Hr. Poulsgaard og jeg har nu haft adskillige aftener, hvor vi har kunnet muntre os med at duellere rundt omkring i landet, og vi har skændtes om dette emne hver gang. Det kan absolut ikke være politikernes opgave at sidde og bestemme, hvilke film der skal fremmes. Det kan aldrig være politikeres opgave, det kan heller ikke være en ministers opgave, og jeg vil meget gerne have mig frabet den opgave. Jeg kan lige forestille mig, hvad det kunne give anledning til af ændringer inden for filmproduktionen. Så skulle man altså søge politisk flertal i folketinget for, at nu skal vi have nogle socialdemokratiske film et par år, og nu skal vi have sådan og sådan og sådan. Der var engang røster fremme om noget, der hed en socialdemokratisk kulturpolitik, der skulle fremmes osv. Jeg